

**gezocht en
(niet)
gevonden**

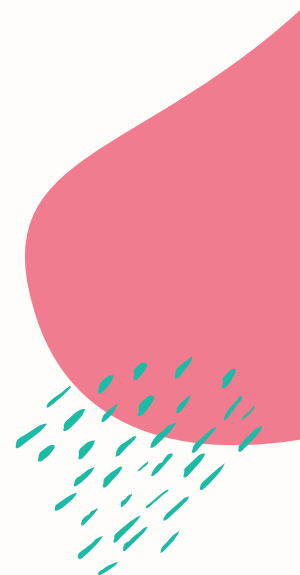

GEZOCHT EN (NIET) GEVONDEN

We hebben het snel over het zoeken naar, vinden van en contact hebben met eerste ouders, maar niet iedereen hoeft te zoeken, kan vinden of heeft contact.

In deze reeks vertellen vijf geadopteerden uit India, de Filipijnen, België en Nepal hoe zij dit ervaren.

De getuigenissen verschenen in de loop van 2021 en 2022 op de website van Steunpunt Adoptie en a-Buddy en werden samengevoegd tot deze verhalenbundel.

ANNICK

36 jaar | °India | oprichtster Adoptie Schakel | buddy bij a-buddy

“Ondertussen zijn de beelden vervaagd, maar ze zijn er nog”

Ik was bijna vijf jaar toen mijn adoptieouders me in Zaventem kwamen ophalen. Dat was in december 1989. Anderhalf jaar ervoor bracht mijn nonkel me naar het weeshuis in Madras. Hij kwam me regelmatig bezoeken, maar na een half jaar werd ik overgeplaatst naar Calcutta. Opgroeien deed ik in Tongeren samen met een oudere broer.

In het begin vertelde ik honderduit tegen mijn ouders en oma over India. Over een blauw huis, een trein, kamers met andere kindjes ... Ze wisten niet of mijn verhalen fantasie of werkelijkheid waren, maar omdat het zo gedetailleerd was, dachten ze dat er toch iets van waar moest zijn. Dus ze schreven alles neer in een boekje. Zelf wist ik het heel lang ook niet: moest ik het onthouden, droomde of fantaseerde ik?

Ondertussen zijn de beelden vervaagd, maar ze zijn er nog. Ik kan ze oproepen, zeker nu ik weet dat het echte herinneringen zijn.

“Het waren vooral andere mensen die vragen stelden”

Ik was nooit veel bezig met zoeken. Het tv-programma ‘Spoorloos’ was het van het toen ik een tiener was.

Ik vroeg me af hoe die geadopteerden hun ouders konden vinden, maar als dat programma gedaan was, zette ik de gedachte weer van me af. Het waren vooral andere mensen die vragen stelden. Ging je al terug naar India? Heb je nog familie daar? Wil je hen gaan zoeken? Laat me gewoon, dacht ik. Zelf had ik enkele gegevens, maar ik ging ervan uit dat ik na al die jaren toch niets zou vinden.

Na mijn studies Kleuteronderwijs wou ik naar India gaan, maar ik kreeg een vaste aanbieding en moest in de grote vakantie mijn klas inrichten. Een reis maken of een sabbatjaar nemen, zat er niet in. Dan ben ik een relatie begonnen, gingen we samenwonen en kwam het er helemaal niet meer van.

Pas in 2016, na een miskraam en van dichtbij mee te maken hoe het contact verliep tussen mijn partner die ook geadopteerd is en zijn biologische familie, kwamen de vragen. Wat zou er met mijn mama gebeurd zijn? Stierf ze bij mijn geboorte? Op mijn papieren stond dat ze ziek was, maar klopte dat?

“Met een dertigtal geadopteerden deden we een DNA-test”

In 2017 organiseerden we vanuit Adoptie Schakel een DNA-avond met vzw Donorkinderen. We waren met

een dertigtal geadopteerden die een DNA-test van 23andMe deden: spugen in een tube en dat opsturen. We kozen voor 23andMe, omdat er in die DNA-databank veel Aziatische mensen zitten en je je resultaten vandaar kan uploaden naar andere databanken. In de loop van het jaar lieten we ook andere databanken aan bod komen zoals MyHeritage.

Uiteindelijk kwamen we bijeen om de resultaten te bespreken. Heel veel geadopteerden bleken weinig resultaat te hebben. Daar schrokken we van. Je weet dat je geen hoge verwachtingen mag hebben, maar toch komt het hard aan als je enkel heel verre verwanten vindt.

Bij mij leverde de DNA-test wel iets op. Ik had een zeshonderdtal DNA-matches. Veel verre matches, maar ook enkele dichte.

“Uiteindelijk bleken die dichte matches neven en achterneven van mij te zijn”

Samen met een adoptiemama die veel weet over zoeken via DNA, stuurde ik naar die dichte matches een berichtje: we hebben zoveel zaken gemeenschappelijk, wil je eens een gesprek hebben? Er gaat veel tijd over om die contacten te leggen. Sommigen reageerden niet of wilden er niets mee te maken hebben. Anderen reageerden wel en deelden hun stambomen.

Uiteindelijk bleken die dichte matches neven en achterneven van mij te zijn. Zij woonden in Italië, Zwitserland, de Verenigde Staten, Nederland ... en

waren ook geadopteerd. Ze zochten naar hun vaders, nonkels van mij dus, in India. In totaal ging het om twaalf familieleden verspreid over heel de wereld.

“Plots kreeg ik het bericht: we hebben je papa gevonden!”

In maart 2018 kreeg ik bericht van één van hen: ze hadden papa gevonden! Zes maanden eerder vonden ze de nonkel die mij naar het weeshuis bracht en hij nam contact op met mijn papa. Ze waren zeker dat het mijn papa was, want toen ze in India waren voor hun zoektocht deden ze bij hem een DNA-test.

Mijn papa was ernstig ziek. Als ik hem nog wou zien, ging ik best zo snel mogelijk naar India. Dat was schrikken. Ik gaf hier les en kon niet zomaar afkomen.

Via een adoptiemoeder die rootsreizen naar India organiseert, vertrok ik in juli naar India. We gingen drie weken. Alleen wou ik niet gaan, dus samen met een geadopteerde vriendin uit India schreef ik me in voor een groepsreis. Mijn adoptieouders waren op de hoogte. Ze waren bezorgd, vroegen zich af waarom ik ging zoeken omdat ik er nooit veel naar had gevraagd, maar omarmden het. We hadden een druk reisschema, maar op twee vrije avonden in Calcutta ging ik naar mijn vader. Hij wist dat ik zou komen. Mijn nonkel had hem daarop voorbereid.

“Tranen van blijdschap liet ik, maar ook van verdriet en woede”

Mijn papa lag doodziek in bed. Doordat hij in quarantaine lag, mocht ik niet dichtbij komen. Hij had mijn pasfoto in zijn handen. Dat enige zwart-witfotootje dat in mijn adoptiedossier stak, had hij al 30 jaar op zak. Dat was echt zot. Hoe kwam hij daaraan? Voor mij was dat het bewijs dat ik zijn dochter was. Een man trad op als gids en hielp met vertalen. Er moest vertaald worden van Engels naar Hindi naar Tamil en omgekeerd. Een heel gedoe.

Ik heb toen alle emoties ervaren. En daarmee de baby in mijn buik ook, want ik was drie maanden in verwachting. Tranen van blijdschap liet ik, maar ook van verdriet en woede. Voor mij was het dubbel. Je ziet ineens eens spiegel voor je. Mijn eerste gedachte was: "Shit, die lijkt echt wel op mij." Ik wou niet op hem lijken, want ergens had ik de schuld van het afgestaan zijn bij hem gelegd. Een papa moet klaarstaan voor zijn gezin, toch?

Ik was kwaad en zei hem dat ook. "Waarom deed je niet meer moeite om mij te houden?" vroeg ik. Volgens hem lag het aan het kastensysteem, maar in mijn ogen gebruikte hij dat als excuus. Ook zouden de medicijnen om mijn astma te behandelen te duur zijn geweest, maar er waren geen geldproblemen. Was ik dus niet goed genoeg? Was ik een stout kind? Ik veronderstel dat hij lager trouwde dan hij eigenlijk mocht en dat ik daar het resultaat van ben. En dat hij niet kon hertrouwen zolang ik er was, maar het blijft onduidelijk.

Mijn papa zei dat ik kwaad mocht zijn

op hem en het systeem. Hij zei dat hij misschien meer moeite had gedaan als de mogelijkheid niet bestond om je kind ergens achter te laten. Ik vond het wel mooi dat hij dat zei. Hij gaf gewoon toe dat hij van mij af wou. 'Punt, ga verder met je leven', zoiets.

"Mijn creativiteit heb ik van haar en dat is fijn om te weten"

Naar mijn mama vroeg ik ook. Leefde ze nog of niet? Daarop wou hij geen antwoord geven. Ik vond dat raar. Als ze dood is, kan je dat toch zeggen? Dan weet ik het en stopt het daar. Door zijn stilzwijgen, vermoed ik dat ze nog leeft, maar hij wou dat niet bevestigen. Dat was zo frustrerend. Zeg het me gewoon, dacht ik. De gids vond dat ook erg.

Wat mijn papa wel vertelde, was dat mijn mama afkomstig was van Sri Lanka. Ik vroeg naar mijn huidskleur en daarop zei hij dat ik een mix was. Daarnaast kon mijn mama blijkbaar heel goed knutselen en maakte ze heel mooie schilderijen. Mijn creativiteit heb ik dus van haar. Dat is fijn om te weten.

Ik vroeg hem hoe hij zich voelde ten opzichte van mij. Hij zei dat hij blij was om mij te zien. Volgens hem had ik het zorgend karakter van mijn mama, maar hij was nors, dus ik zei: "Jij bent dan wel heel anders." Zijn koppigheid herkende hij dan ook weer in mij. Ik denk dat hij die confrontatie wel hard vond, zo van: dat is óók een stuk van mijn dochter. Dat vond ik er wel mooi aan, dat het hem toch iets deed.

“Toen we terugkwamen van India was ik 10 kilo afgevallen”

Mijn papa wilde me niet alle informatie geven, maar hij was ook heel moe. En ik was moe. Het was vijftig graden, het was moesson. Dan zit je daar in een kamertje met een heleboel vertalers. Je kan niet communiceren, je weet niet wie wat tegen wie zegt. Dat was echt zo vermoeiend. Ik was erna drie dagen knock-out. Mentaal woog het door, maar ik was ook ziek door de zwangerschap. Toen we in augustus terugkwamen van India was ik tien kilogram afgevallen.

Bij terugkomst stortte ik mij op mijn werk en het gewone leven. We gingen verhuizen, dus ik had genoeg afleiding. Met de geboorte van onze zoon in 2019 kwam alles daardoor dubbel zo hard binnen. Tegelijkertijd gaf hij me de kracht om door te gaan. Ik schreef veel van me af, was creatief bezig, gaf lezingen en deed workshops om het een plaats te geven.

“Ik heb nu meer vragen dan voor mijn zoektocht”

In oktober 2018 stierf mijn papa. Dat blijft dubbel. Aan de ene kant kan ik het afsluiten doordat hij gestorven is. Anderzijds had ik nog heel veel willen vragen, want nu had ik hem eindelijk gevonden. Ik dacht dat mijn vragen zouden stoppen als ik vond, maar ik heb nu meer vragen dan voor mijn zoektocht. Ik denk ook na over hoe ik zaken anders had kunnen formuleren, zodat ik meer van hem had losgekregen. Je bereidt je zo goed

voor, maar dan sta je daar en denk je: verdomme, er blijft niets van over.

Maar ik ben blij dat ik mijn gevoelens heb kunnen uiten naar hem toe. En ik ben blij dat ik hem nog gezien heb. Voor mezelf en voor mijn kind. Mijn papa was ziek, dus ik wist dat ik dat moment moest gebruiken. Alles op enkele uren willen vertellen, wens ik niemand toe, maar ik heb gedaan wat ik kon doen.

“Ik heb nog halfzussen en halfbroers, maar geen interesse om hen te leren kennen”

Eens per maand spreek ik af met de nonkel die me in contact bracht met mijn papa. Hij bracht me destijds naar het weeshuis. In mijn dossier staat dat mijn vader dat deed, omdat hij wegens ziekte niet voor mij kon zorgen, maar in werkelijkheid was het mijn nonkel. Toen ik drie jaar was, zette mijn papa me bij hem af: “Zorg jij er maar voor, jij bent nog jong genoeg.” Ze waren met twaalf kinderen thuis en mijn nonkel was de jongste. Blijkbaar hield mijn nonkel het toch niet vol en bracht hij me na een half jaar naar het weeshuis.

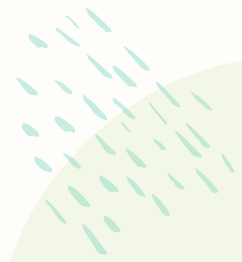
Over mijn mama weet mijn nonkel ook weinig. We vermoeden dat ze terugging naar Sri Lanka, maar weten niet waarom. Stierf ze en is ze daar begraven? Zijn ze gescheiden en ging ze dan terug? Ik weet niet wat ik ermee moet doen. Ik heb nog halfzussen en halfbroers, maar geen interesse om hen te leren kennen. Waarom weet ik niet. Mijn papa zei dat ik geen volle broers of zussen heb, maar is dat de waarheid?

“Que sera sera, maar je staat er nog dikwijls bij stil”

Als je wil zoeken, praat er dan over, maar laat je niet pushen. Luister naar verschillende verhalen. Probeer je vragen ergens te droppen. En houd je klaar voor wat je kan vinden.

De zoektochten van mijn neven draaiden niet allemaal positief uit. Drie neven vonden nog niet. Een neef vond wel, maar zijn vader wil geen contact. Andere familieleden vroegen om geld of logen over wie er familie was. Via Facebook en 23andMe heb ik contact met enkelen van hen, maar niet met allemaal. Voorzichtig zijn, daar blijf ik echt bij. Ik ging naar mijn papa zonder dat de reisbegeleiding of de groep iets wist. Ik dacht: dit is mijn gezin, ik kijk er al zo lang naar uit en ik hoef daar geen pottenkijkers bij. Maar dat was gevaarlijk en had ik niet mogen doen.

Que sera sera. Dat liedje heb ik al heel dikwijls gezongen. We zullen wel zien wat er gebeurt. Ik ben nu hier. In het heden. En we moeten verder in de toekomst. Maar je staat er nog dikwijls bij stil. Ik vond het vroeger ambetant om mijn stamboom te maken en nu ga ik daar opnieuw mee geconfronteerd worden via onze zoon. Een zoektocht doen is niet heilig voor je heling. Het komt altijd terug. Je geeft het een plaats, je gaat verder, maar het komt altijd terug.

CHRIS

25 jaar | °Filipijnen | buddy bij a-Buddy

“Ze startten een relatie, maar mama wist niet dat papa al getrouwd was”

Mijn biologische ouders leerden elkaar kennen op het eiland waar ze verbleven voor hun werk. Ze startten een relatie, gingen samenwonen en kregen twee dochters. Alles leek normaal tot na de geboorte van mijn tweede zus. Toen bleek dat papa al getrouwd was. Hij had een vrouw en één of meerdere kinderen op het eiland waar hij vandaan kwam. Mama heeft dat nooit geweten.

Ik weet niet hoe het juist uitkwam, maar papa's vrouw kwam erachter en stelde hem voor de keuze: “Ofwel kies je voor mij ofwel is het huwelijk gedaan.” Voor mama was de keuze al gemaakt, papa moest zijn verantwoordelijkheid nemen en zorgen voor het kind of kinderen uit zijn huwelijk. En dus koos papa voor zijn vrouw, wat vrij logisch is, en mijn ouders gingen uiteen.

Na twee à drie jaar kwamen ze elkaar terug tegen. Ze gingen samen iets drinken en zeven maanden later kwam ik.

“De eerste twee maanden lag ik in een couveuse in het ziekenhuis”

Ik ben twee maanden te vroeg geboren, waarschijnlijk omdat mama strakke kleding bleef dragen om de zwangerschap te verbergen. Ze

bracht mijn twee oudere zussen al onder bij mijn oma en nonkel - zij hebben altijd samengewoond - en wou niet dat zij wisten dat ze opnieuw zwanger was.

Omdat ik redelijk veel zorgen nodig had, bracht mama mij van het ene naar een ander ziekenhuis waar een couveuse was. Daar verbleef ik twee maanden tot ik volgroeid was, maar ik had nog altijd medische hulp nodig.

“Mama durfde niet toegeven dat ze me had afgestaan”

Mama had niet echt het geld - en naar mijn gevoel ook niet de goesting - om zelf een kind groot te brengen of om opnieuw een kind onder te brengen bij haar mama. Ze besloot om mij naar de zusters te brengen: een tehuis. De zusters beloofden voor mij te zorgen tot ik volledig in orde was.

Mama kwam me om de twee weken bezoeken, maar na een half jaar stopte ze daarmee. Het was genoeg voor haar en ze stond me af voor adoptie. Daarna kwam ze niet meer. Ik verbleef nog een jaar in dat tehuis. Toen ik anderhalf jaar was, adopteerden mijn ouders me.

Mijn oma wist uiteindelijk wel dat ik geboren was. Ze ging zelfs nog naar het ziekenhuis om me te bezoeken. Later vertelde mama haar dat ze mij

had meegegeven met papa, omdat ik daar betere kansen had. Dat ze mij ter adoptie had afgestaan, durfde mama nooit toegeven. Mijn oma wist dus dat ik er was, maar pas sinds 2015 weet ze dat ik geadopteerd ben.

“Waarom mijn zussen niet en ik wel?”

Ik wist altijd dat ik geadopteerd was. Ik heb een oudere broer uit de Filipijnen en toen mijn ouders mijn zusje adopteerden, ging ik mee naar de Filipijnen om haar te halen. Daar heb ik nog herinneringen aan.

Mijn familie in de Filipijnen miste ik nooit echt. Ik was er niet zo mee bezig. Of misschien een beetje. Op basis van mijn dossier wist ik dat mijn papa getrouwd was en dat mijn ouders nog twee kinderen hadden. Ik had dus wel zoiets van: waarom zij niet en ik wel? Dat vroeg ik me altijd af. Ook hoe het met hen ging, maar minder. Vooral waarom.

“De vraag werd: leven ze nog?”

In najaar 2013 kwam tyfoon Haiyan. Dat was een pittige. Die beelden kwamen echt binnen. Alles was weg, alles was vernield. De regio waar ik vandaan kwam, was ook getroffen. De vraag was niet meer: hoe gaat het met hen en waarom, maar wel: leven ze nog?

Ik was zeventien en had het gevoel dat de tijd begon te dringen. Als armoede echt de reden was dat ze mij hadden afgestaan, dan woonden ze niet in een stevig huis in een

chique wijk waar gebouwen bleven staan. Later kwam ik te weten dat mama ook echt in een sloppenwijk woont.

We begonnen nog niet onmiddellijk te zoeken naar mijn familie, maar kwamen in contact met een Filipijnse vrouw die hier in België woont. Zij en haar dochter woonden in de buurt en zamelden spullen in na de tyfoon. Zij waren geïnteresseerd in mijn verhaal en konden me veel bijbrengen over het land, de cultuur en de gewoontes. Er was een goed contact en in 2015 besloten we om samen naar de Filipijnen te gaan. Zij zouden me het land laten zien.

“We vonden de volledige naam van mijn biologische mama in mijn adoptiedossier en zochten via Facebook”

Een maand voor ons vertrek vroeg mama of ik mijn adoptiedossier wilde lezen. Als ik dan in de Filipijnen was en vragen had, wist ik toch het een en ander. Voor mij moest dat niet per se, maar we spraken af dat mama het zou lezen en het me zou vertellen als ze iets vond. Toen ik thuiskwam van school, zei mama dat ze iets gevonden had: de volledige naam van mijn biologische mama.

Op Facebook zochten we naar personen met die achternaam. Mama en ik stuurden een twintigtal mensen een vriendschapsverzoek. Als deze geaccepteerd werden, konden we een gesprek starten. We vroegen of ze iets wisten van een geadopteerde baby met mijn naam. Een deel van de contacten reageerde niet, een deel

reageerde wel maar kon me niet verder helpen en een deel was waarschijnlijk verre familie die van niets wist.

Na een dag, het duurde echt niet lang, kreeg ik een bericht van een vrouw. Ze vroeg wie ik was en hoe mama - die haar ook een vriendschapsverzoek had gestuurd - en ik aan elkaar kenden. Het was voor mij niet onmiddellijk duidelijk dat zij mijn mama was tot ze schreef: "Sorry, please forgive me." Dat was schrikken. Iedereen zei dat de kans dat ik iets ging vinden klein was, dus ik verwachtte het niet en zij gaf het onmiddellijk toe. Dat was heftig.

"Ze omhelsde me en ik dacht: dat is gewoon een vrouw"

Na een aantal dagen rondreizen in de Filipijnen, ontmoette ik mama voor het eerst op 4 juli 2015. Het koppel met wie ik meereisde, ging de stad in, terwijl ik kennismaakte met mama in het hotel. We praatten een uurtje of twee in de hotelkamer en skypeten met mijn ouders in België.

Ik voelde totaal geen klik met mama. Ze kwam binnen, omhelsde mij en ik dacht: dat is gewoon een vrouw. Ik knuffelde terug, maar had er geen gevoel bij. In mijn hoofd zat: dat is mijn mama, dat is mijn mama. Maar dat was enkel in mijn hoofd.

Ergens snap ik dat wel, want ik kende haar niet en herkende mezelf ook niet in haar, maar ik had gehoopt dat mijn gevoel positiever zou zijn. In internetfilmpjes nemen ze elkaar vast en beginnen ze te wenen. Die voelen

precies echt dat dat hun mama is, maar ik had dat niet. Zij had dat wel bij mij. Ze heeft mij als kind in haar armen gehad en na bijna negentien jaar had ze mij terug vast, dus voor haar kwam dat wel binnen.

Later die reis bracht ik nog enkele dagen door met mama en de familie. We gingen samen naar een ander eiland waar ik mijn twee oudere zussen ontmoette. Ook ontmoette ik mijn oma, nonkel en andere familieleden. Met sommigen van hen voelde ik meteen een klik, maar met mama heb ik dat nooit gehad.

Toen ik terug in België was, bleven we communiceren via Facebook chat. Skypen deden we ook, maar daarbij voelde ik me minder op mijn gemak. Grotendeels omdat ze dan zien waar ik woon en dat botst met waar zij wonen. Zij krijgen dan al snel het idee dat je rijk bent, ook al is dat niet zo. Via chat kan je antwoorden wanneer je wil en af en toe eens een foto sturen zonder alles prijs te geven.

"Het was heel hard zoeken voor mijn biologische mama en mij"

Die paar dagen in 2015 waren niet genoeg. Daarom gingen mijn mama, zusje en ik het jaar erop terug. Mijn mama's hadden op dat moment een hele goede band met elkaar. Ze konden ervaringen en herinneringen over mij delen. Mijn biologische mama vertelde over hoe het was toen ik geboren werd. Mijn adoptiemama vertelde hoe het was toen ik opgroeide. Die verhalen maakten hun band sterk.

We verbleven in het huis van de vriend van mijn mama. Ik was er niet op mijn gemak. Ik heb daar een paar keer een soort van uitbarsting gehad, dat ik naar buiten moest en iets had van: dit is het niet. Ik voelde me er niet welkom. Mama had verplichtingen: haar vriend verwachtte haar thuis om de was te doen en te koken. Dat klopte niet voor mij, want wij kwamen speciaal naar de Filipijnen om met haar tijd door te brengen.

Na twee weken besloten we op hotel te gaan, omdat we mama te veel moesten afgeven aan haar vriend. Het was heel hard zoeken voor mijn biologische mama en mij. Ook voor mijn adoptiemama was het dubbel. Zij bemiddelde en probeerde de rust tussen ons zo goed mogelijk te bewaren.

Uiteindelijk hadden mijn biologische mama en ik een heel emotioneel gesprek waarin alles werd verteld en alles werd uitgeklaard. Al mijn vragen, al haar vragen werden beantwoord. Ze vroeg om vergiffenis voor alles wat er gebeurd was. We lieten alles achter ons en startten met een propere lei.

“Er stond telkens iets tegenover en dat klopte niet voor mij”

In 2018 gingen mijn mama, zusje en ik opnieuw naar de Filipijnen. We logeerden weer bij mama en haar vriend, maar trokken ook redelijk veel rond en bezochten dingen. We maakten op voorhand ook afspraken. Voor ons was het oké als mama naar huis moest voor huishoudelijk werk,

maar we hadden graag dat ze ook eens een volledige dag met ons doorbracht.

Echt thuis voelde ik me nog steeds niet. We mochten er blijven, maar ik kreeg het gevoel dat het vooral om geld draaide. Dan wilden ze ons ergens naartoe brengen, maar dan moesten we eerst betalen voor benzine. Of dan namen ze ons uit eten, maar moesten wij de rekening betalen. Er stond telkens iets tegenover. Dat klopte niet in mijn hoofd. Het was niet oprecht.

Mama en haar vriend werken niet. De ouders van mama's vriend wonen in de Verenigde Staten en zij onderhouden hen financieel. Ik heb het gevoel dat mama dacht dat het geld nu ook vanuit België zou komen. Zij heeft mij als baby afgestaan ter adoptie. Het was dus niet mijn keuze om naar België te komen en hier geld te verdienen om haar financieel te onderhouden.

Ik probeerde dat te verwoorden naar mama en haar antwoord was: “Oké, dan zeg ik niets meer.” Ze wou daar niet op ingaan, alsof ik de waarheid gevonden had.

“Ik stapte met een heel slecht gevoel op de boot”

In januari 2020 ging ik alleen naar de Filipijnen. In de eerste week kwam het tot een confrontatie met mama. Ze sprak de hele week bijna niet tegen mij. Alles wat ze nodig had, ging via mijn zussen. Dat vond ik raar. Toen ik uit de auto stapte om de boot te nemen naar het eiland waar

ik vrijwilligerswerk ging doen, wenste ze me geen goede reis. Wel vroeg ze of ik geld had voor haar. Ik gaf haar geld en ze vroeg om meer. Dat deed ik, maar ik stapte met een heel slecht gevoel op die boot.

Dat afscheid heeft me echt gekwetst. Ik heb zitten wenen op die boot. Ik stuurde haar een bericht dat ik het spijtig vond dat het zo gelopen was, dat ze precies enkel tegen me sprak als ze geld nodig had. Ze schreef dat ze het zo niet had bedoeld en dat ze weinig had gezegd, omdat ze me tijd wou gunnen met mijn zussen, maar dat ik haar wel geld moest geven. Het lag dus aan mij. Daarna hoorde ik niets meer van haar gedurende mijn hele reis.

De dag dat ik vertrok, kreeg ik berichten van de ganse familie in de Filipijnen en België om me een veilige vlucht te wensen. Van mama hoorde ik niets. Het eerste wat ik deed toen we landden in België was kijken naar mijn ongelezen berichten. Mama had nog steeds niets van haar laten horen en toen werd ik echt lastig. Ik stuurde haar dat ik dat erg vond. Zij antwoordde dat ik onrespectvol was geweest tegen haar. Ook had ik haar en mijn halfzusje veel verdriet gedaan door niet meer langs te komen tijdens mijn vrijwilligerswerk, terwijl ik wist dat mijn zusje daar geen probleem van maakte. Daarna blokkeerde ze mij, zodat ik niet meer kon reageren.

“Ik heb het gevoel dat ze mij een tweede keer liet vallen”

Mama blokkeerde mij tot 13

november 2020. Een tiental maanden dus. Sindsdien stuurde ze twee berichten: een bericht over de bevalling van mijn oudste zus waarvan ik al op de hoogte was en een bericht voor Kerstmis. Op mijn afgelopen twee verjaardagen vernam ik niets van haar.

Ik heb het gevoel dat ze mij een tweede keer liet vallen. Voor mij hoeft het zo niet. Ik heb geen behoefte om nog iets tegen haar te zeggen, tenzij ze zich zou excuseren. Oprecht dan, niet met het gevoel dat het om geld gaat. Maar ik denk niet dat zij mij terug wil in haar leven. Met mijn zussen heeft ze ook geen goed contact. Ik denk dat zij gewoon niet het modeltype van mama is en dat zij vooral wil genieten van het leven.

“Hij staat ervoor open om mij te ontmoeten”

Contact met mijn drie zussen heb ik wel. In 2023 studeert mijn halfzusje af. Ik wil graag teruggaan om meer tijd met haar door te brengen. Sowieso wil ik op latere leeftijd naar de Filipijnen verhuizen, er op pensioen gaan. Ik mis het land en de cultuur.

Over mijn biologische vader weet ik weinig, maar mijn zussen hebben oppervlakkig contact met hem en hij staat ervoor open om mij te ontmoeten. Ik wil graag zijn kant van het verhaal horen, het waarom. En misschien ook vragen: stel dat je alles opnieuw kon doen, zou je het opnieuw doen? Uiteindelijk kwam ik voort uit een soort van onenightstand en is hij nog altijd samen met zijn

vrouw. Mama zei altijd dat ze niet wou dat we papa ontmoeten, maar wij weten niet waarom. Zij zegt dat het niet mag en dan heb je natuurlijk goesting om het juist wel te doen, want waarom mag het niet?

Papa heeft hartproblemen, dus de tijd dringt. Ik wil gaan voor het te laat is. Ook wil ik weten of wat hij heeft erfelijk is. Het dubbele is dat hij weet dat ik al een paar keer naar de Filipijnen ging, maar hij heeft nooit gevraagd om mij te zien.

“We kregen een kans, maar we deden er niets mee”

Ik heb het gevoel dat ik nooit zelf zocht, want mama deed dat eigenlijk voor mij door in mijn adoptiedossier te kijken. Daar heb ik ergens spijt van, omdat ik het oneerlijk vind tegenover andere geadopteerden. Zij doen zoveel moeite om te vinden zonder resultaat, terwijl het bij mij lukte zonder er veel voor te doen.

Maar wat ik nog erger vind, is dat mijn mama en ik een kans kregen en we daar niets mee deden. We vonden elkaar en dan gebeurde dit. Het kan nog komen, maar voorlopig is het niet de uitkomst waarop ik hoopte. Ik heb antwoorden en ik ken mijn zussen en de rest van de familie. Daar ben ik heel blij mij, maar die klik met mama was ook belangrijk. Het is jammer dat die er niet is.

Het zou mij heel goed doen als die band met papa beter zou zijn, maar als dat niet zo is en het contact met mama blijft zo, dan is het zo. Dan heb ik mijn zussen toch al. Het enige wat

nog kan beteren, is dat ik mijn hele familie leer kennen. Langs mama's kant ken ik bijna iedereen, maar langs papa's kant wil ik dat ook weten.

DRIES

28 jaar | °België | buddy bij a-Buddy

“Verder dan Aalter ben ik nooit geraakt”

Ik ben geboren in Gent, opgegroeid in De Pinte en nu woon ik in Merelbeke. De eerste drie maanden van mijn leven bracht ik door bij een pleegmoeder in Aalter. Verder dan Aalter ben ik dus nooit geraakt.

Toen mijn ouders me gingen halen, werden er bloemen aan huis geleverd. Doordat zij niet thuis waren, gaven ze het boeket af bij de overbuurvrouw. Zij bezorgde het later aan mijn ouders en zei: “Er zijn bloemen geleverd, maar als ik naar het kaartje kijk, dan denk ik niet dat het voor jullie is.” De curieuzeneuzemosterdpot had het kaartje gelezen waarop stond “Proficiat met jullie zoon!” En omdat ze mijn mama niet met een dikke buik had gezien, konden de bloemen niet voor hen zijn natuurlijk.

“Je komt niet uit onze buik, maar uit ons hart”

Ik had een fijne jeugd. Rustig, weinig wetend, nietsvermoedend. Rond jonge leeftijd vertelden mijn ouders dat ik niet uit hun buik kwam, maar uit hun hart. Dat was allemaal goed en hetzelfde voor mij. Ik kan me dat moment zelf niet herinneren. Blijkbaar speelde ik erna gewoon verder. Ik wist niet dat het adoptie was, maar groeide dus wel op met de

wetenschap dat ik niet uit de buik van mama kwam.

Toen er later een neefje of nichtje geboren werd, kwam het ook ter sprake. Daarnaast bood het boekje 'Jan en Vod' mij een houvast. Toen ik klein was, was buitenlandse en binnenlandse adoptie voor mij totaal iets anders. “Dat zijn andere kleurtjes, ik hoor daar niet thuis”, zei ik. In de media zag je nooit iets over witte geadopteerde kindjes, maar Jan is ook een wit personage.

In de klas wist iedereen dat ik geadopteerd was. Mijn ouders waren daar open over. Ik was daar open over. Toen ik een jaar of tien was, deed ik een spreekbeurt over adoptie. Er was een schoolbib en we moesten een boek bespreken. Ik koos 'Hoe Wouter Wouter werd'. Dat is mijn eerste uitgebreide herinnering aan adoptie. Er zijn ook briefjes die ik aan mijn biologische moeder schreef op moederdag, maar dat kan ik me niet herinneren.

“Die vier woordjes hingen op een post-it boven mijn bed”

De naam van mijn biologische moeder was nooit een geheim, maar blijkbaar wou ik daar in de lagere school niets van weten. Daardoor werd ik me pas aan het begin van het middelbaar bewust van haar naam. Rond die periode begon ik mij vragen

te stellen.

Omdat ik vragen stelde, polste mijn mama bij de adoptiedienst die mijn adoptie bemiddeld had (ondertussen bestaat deze adoptiedienst niet meer). Ze kwam terug met vier woordjes over mijn buikmama: twee uiterlijke kenmerken en twee kenmerken gelinkt aan haar interesses. Die vier woordjes schreven we op een post-it en die post-it hing lang boven mijn bed.

En ik hield er ook lang aan vast. Dan liep ik rond in Gent en zocht ik naar iemand die aan die kenmerken kon voldoen. Zou ze dat kunnen zijn? Of toch eerder die? Ik wist niet waar zij woonde, maar ik was geboren in Gent, dus als ik in Gent was, keek ik de hele tijd uit naar haar.

“Het was direct: nee, ze wil geen contact”

Rond de leeftijd van veertien werd het moeilijker. Mijn zoekvragen kwamen. Mijn mama en ik gingen samen naar de adoptiedienst, maar dat was een slechte ervaring. Ik stelde de vraag om contact en men zei onmiddellijk dat mijn moeder dat niet wou. Dat was waarschijnlijk gebaseerd op haar initiële wens toen ze mij afstond. Het kwam hard aan dat men geen moeite deed, zelfs niet alsof. Het was direct: nee, ze wil geen contact.

Door die slechte ervaring begon ik samen met mama actie te ondernemen. Ik had de naam van mijn biologische moeder, ik had de gerechtspapieren en er was internet.

Mijn mama hielp altijd bij het zoeken. Ze zat er niet achter, maar steunde mij wel. Als ik vragen had, kon ik bij haar terecht of ging zij zich informeren. Het was een luxe dat zij daar zo open en hulpvaardig in was. Ik zei haar ook steeds: “Ik wil contact met mijn biologische moeder, maar jij blijft mijn moeder.”

“Het was een geruststelling om te weten hoe ze eruitzag”

Uiteindelijk vond mama een foto online waarvan we dachten dat mijn biologische moeder erop stond. De adoptiedienst bevestigde dat vermoeden, het enige waarmee ze mij wilden helpen.

Die foto betekende veel voor mij en heeft al overal gezeten, geplakt en gestaan. Ik zocht onmiddellijk naar fysieke gelijkenissen, want voor het eerst kreeg ik een idee vanwaar bepaalde fysieke kenmerken kwamen. Het was ook een geruststelling om te weten hoe ze eruitzag. Ik kon in Gent rondlopen zonder de hele tijd te denken: zou ze dat zijn?

“De nood aan contact was zo groot dat ik iets moest doen”

Mijn eerste poging om haar te contacteren was rond mijn zestiende. Ik vond haar e-mailadres en op haar verjaardag stuurde ik een anoniem bericht met ‘gelukkige verjaardag’. De nood aan contact was zo groot dat ik iets móest doen. Op die e-mail kwam nooit reactie, logisch en ik verwachtte het ook niet.

Mijn tweede poging tot contact, een drietal jaren later, was een brief. Toen ik in het vijfde middelbaar zat, schreef ik op een nacht alles uit naar haar en die oude brief verstuurde ik. Het bestond uit een envelop met envelopjes in: eentje met foto's, een briefje waarin ik me voorstelde en een meer uitgebreide brief. Ik spreidde alles om het rustig, kalmpjes aan te doen, zodat ze zelf kon kiezen wat ze wel en niet opendeed. Mijn mama en een vriendin lazen alles na. Ik had geen persoonlijk adres van mijn buikmama, dus stuurde de brief naar een adres waarvan ik dacht dat het zo tot bij haar zou geraken, maar ontving geen reactie.

“Het is de wet van de traagste”

Een tweetal jaar later verstuurde ik diezelfde brief naar het adres dat op mijn gerechtspapieren stond. Ik vermoedde dat mijn biologische mama daar niet meer woonde, maar haar ouders wel. Na een lezing in Museum M over de verhalenbundel 'Mijn ouders zijn mijn ouders niet', onthield ik een zinnetje: het is de wet van de traagste. Wie het traagst is, bepaalt het tempo. Maar ik kon toch een duwtje geven? Dus ik stuurde dezelfde brief met een verjaardagskaartje, omdat ze rond die periode verjaarde.

Achteraf bleek dat ze die brief nooit ontvangen had, op geen van beide adressen. Maar goed ook. Het was een heel emotioneel beladen brief, te zwaar om op te sturen. Zeker als eerste brief. Ondertussen kan ik zeggen dat ik weet hoe zij zich voelt

en het had gigantisch slecht geweest als ze hem had gelezen.

“Dat waren geen diepgaande vragen, eerder vragen uit een vriendschapsboekje”

In 2016 zat ik bij Te Awa, een geadopteerdengroep in Gent, en daar gingen mijn oogkleppen af. Ik was niet enkel meer met mijn adoptie bezig, maar met adoptie in het algemeen. Dat maakte mijn persoonlijk verhaal draaglijker, denk ik. Ik kwam in contact met andere geadopteerden, ging naar adoptiebijeenkomsten en leerde een nazorgmedewerker kennen die het contact tussen mijn biologische mama en mij kon bemiddelen. Ik sprak met haar af en zij legde me haar methode uit. Dat volgden we.

De nazorgmedewerker stuurde een aangetekende brief naar mijn mama, waarin ze vertelde dat ze een sociaal werker was. De brief werd naar mijn mama's persoonlijk adres gestuurd. Het adres bleef voor mij onbekend, maar zo zou de brief zeker aankomen.

Na een tijdje reageerde mijn biologische moeder op de brief. Zij sprak af met de nazorgmedewerker. De afspraak was zonder mij, maar ik schreef wel een hele 'wie ben ik' uit en noteerde ook enkele basic vraagjes waarop ik een antwoord wou. Dat waren geen diepgaande vragen, eerder vragen uit een vriendschapsboekje, om low profile te beginnen.

Mijn buikmama antwoordde op al

mijn vraagjes. Ze zei ook dat ze mijn twee brieven nooit ontvangen had. Daar ben ik dus blij om, want ze had de aangetekende brief van de nazorgmedewerker al als zeer emotioneel ervaren, terwijl daar in vergelijking met mijn brieven niets gewichtig instond.

Op het einde van het verslag over dat gesprek stond er: “Kan je ervoor zorgen dat hij mij een beetje met rust laat?” Of daar kwam het toch op neer. Mijn biologische mama verstond mijn contactverzoek, maar toch blokte ze het af. En dan heb ik haar wil om met rust gelaten te worden gerespecteerd. Ik ben dan bezig geweest met andere dingen omtrent adoptie: Te Awa, a-Buddy, VAG.

“Nee sturen was dan een teken van respect naar mij toe”

Na drie jaar borrelde mijn drang tot contact weer op. Samen met een andere nazorgmedewerker stuurde ik een brief naar mijn biologische grootouders. Daar kwam geen reactie op.

Een half jaar later stak ik dezelfde brief in hun brievenbus, maar met een kleine aanpassing bovenaan. Ik vroeg of ze zo vriendelijk zouden willen zijn om mij alsjeblieft een brief met ‘nee’ terug te sturen, zelfs als ze niet wilden antwoorden. Zo wist ik dat ik niet meer moest proberen. Nee sturen was dan een teken van respect naar mij toe. Maar ook daar kreeg ik nooit antwoord op.

Ik had graag tot een contact gekomen met hen. Briefwisseling,

daarom niet face-to-face, maar dat heb ik nu achter mij gelaten. Dat was een piste en mede met een psycholoog heb ik die piste wat bewandeld.

“Het steekt dat er dingen over mij zijn die ik niet mag weten”

Ik weet waarom ik ben afgestaan. Ik heb dat altijd geweten, maar het werd definitief bevestigd toen ik mijn dossier inkeek bij het Vlaams Centrum voor Adoptie (VCA). Mijn ouders hadden geen dossier, enkel de gerechtspapieren, en door de slechte ervaring bij mijn adoptiedienst wilde ik mijn dossier niet bij hen inkijken. Daarom deed ik een dossieraanvraag bij het VCA. Zij vroegen mijn dossier op bij de adoptiedienst. Dat bestond uiteindelijk uit een half papiertje met daarop de reden van afstand.

Maar er is ook informatie die ik niet heb. Voordat ik de brief naar mijn biologische grootouders stuurde, werd mijn dossier overgedragen van de ene naar een andere nazorgmedewerker. Ik was bij die overdracht en mijn dossier bestond uit twee enveloppen. De inhoud van de ene envelop kende ik, de andere niet. Ik mocht er niet bij zijn toen die envelop besproken werd. Ik moest naar buiten gaan.

Dat blijft steken. Dat zijn dingen over mij die ik niet mag weten. Ik weet nog altijd niet wat erin staat en waarom ik het niet mag weten. Vorig jaar kwam ik toevallig iets te weten over de bevalling en dat was voor mij een geruststelling. Ik had dat liever al veel langer geweten.

“Ik heb impulskes, maar met respect naar haar toe”

Ik ben fiftyfifty procent blij dat ik gezocht heb. Ik heb een foto en zij heeft dat ene gesprek toegezegd. Daardoor zie ik een opening. Het geeft hoop, want het kan misschien later nog eens. Maar voorlopig is het een ‘nee’ en dat zorgt voor niet honderd procent blijheid.

Ik heb de situatie altijd heel zorgend vanuit haar kant proberen bekijken. Ik heb van die impulskes dat ik iets moet ondernemen, maar ik doe dat met respect naar haar toe. De zoekdrang naar mijn vader daarentegen had ik welgeteld 1 week. Ik heb geen respect naar hem toe. Ik heb het zelfs lastig om het woord ‘vader’ te gebruiken. Dat is die niet.

Bij mij was het zoekgedeelte niet moeilijk, maar het contactgedeelte wel. Dat lijkt precies iets typisch te zijn bij binnenlandse adoptie. Als ik verhalen hoor van buitenlands geadopteerden, is voor hen de zoektocht veel moeilijker, maar eens de vondst er is, worden ze bij wijze van spreken met open armen onthaald. Maar ik stel me dat waarschijnlijk te mooi voor.

“Er is een glazen wand tussen ons”

Ik zeg altijd dat er een glazen wand is tussen mijn biologische mama en mij. Ik kan ze zien staan, ik kan zelfs langs de zijkanten van die glazen wand reiken om haar aan te raken. Maar het is glas. En glas is fragiel. Dat kan breken of mooi heel blijven.

En dat is het lastige. Ik kan zagezegd aan haar deur gaan staan, maar lost dat iets op? Dat is het gedeelte van mij dat rekening houdt met haar, dat zegt: ik doe het niet.

Mocht ik met haar geen rekening houden, dan zou ik haar onmiddellijk opzoeken en met haar willen babbelen. Maar dat lost niets, dat maakt de kloof alleen groter. Dan gaat het glas kapot en komt er een stenen muur in de plaats. En dat wil ik niet. Dus ik koester wat ik al heb. Ik wil meer, maar het is een heel moeilijk padje om te bewandelen.

“Met de buddy’s en andere geadopteerden als ruggensteun, maar ik schrijf zelf”

In sommige periodes ben ik er heel weinig mee bezig, maar nu neemt het weer veel plaats in in mijn denkwereld. Mijn twee grootste steunpilaren zijn twee geadopteerde vriendinnen. Ook van mijn andere vrienden en de buddy’s van a-Buddy ervaar ik steun. Mijn adoptievader was altijd stiller dan mijn moeder als het over adoptie ging, maar ook hij staat achter mij. Hij is fier op alles wat ik al gedaan heb en hoe ik ermee omga.

Ondertussen werken de nazorgmedewerkers die mij begeleidden niet meer binnen adoptie. Voor mij is het niet zo’n probleem om te switchen qua contactpersoon, maar de persoon met wie mijn biologische moeder dat gesprek had, is ook weg. Mijn moeder kreeg een brief dat er een overdracht zou gebeuren, maar ook die persoon

is er niet meer. Ik snap dat het zo gaat. Werk is werk en werk kan gedaan zijn, maar dat maakt het wel onpersoonlijk, terwijl het om heel persoonlijke dingen gaat.

Dus nu heb ik weer iets van: ik ga het alleen doen. Met de buddy's en andere geadopteerden als ruggensteun, maar ik schrijf zelf. Die gedachte zit in de kinderschoenen. Dat is de toekomst.

BINITA

29 jaar | °Nepal | buddy bij a-Buddy

“Ik voelde: dat moet gebeuren, maar ik liet het nog niet helemaal toe”

Adoptie zit nog niet zo heel lang in mijn hoofd. Ik was er niet al vanaf het begin mee bezig. Het kwam pas toen ik in de twintig was. Ik studeerde en dacht na over mijn leven: wie ben ik en waar wil ik naartoe?

Ik woon sinds mijn vier jaar in België. Op mijn vijftiende gingen we tijdens de paasvakantie voor het eerst terug naar Nepal. Ik zat toen in het vierde middelbaar. Mijn adoptieouders hadden altijd gezegd dat ze een ticket zouden boeken wanneer ik er klaar voor was. Normaal gezien gingen we het jaar ervoor al, maar het hele gebeuren maakte me emotioneel waardoor we de reis aflasten. Het jaar erna dacht ik: we doen dat gewoon en we zien wel.

Ik heb die reis in een waas beleefd. Mijn ouders planden alles en dat vond ik prima. Ze boekten de reis, het hotel, een bezoek aan mijn familie, hier en daar een uitstap. En ik deed alles mee zonder het heel bewust te ervaren of erover na te denken. Ik kan me er weinig van herinneren. Ik voelde precies: dat moet gebeuren, maar ik liet het nog niet helemaal toe. Pas achteraf sijpelde het binnen en begon ik erbij stil te staan. Oké, wat was dat nu eigenlijk?

“Ik woonde daar zonder mijn

adoptieouders, nog voor hen”

Er zijn me altijd drie vage beelden bijgebleven uit Nepal. Twee daarvan zijn uitgeklaard door mijn biologische vader en zus toen ik terugging. Zij konden me zeggen wat die beelden waren.

Het deed me wel wat om te beseffen dat het geen dromen, maar herinneringen waren. Ik was al vier jaar bij mijn adoptie, maar toch vergeet ik soms dat ik ook een leven in Nepal had. Die beelden leiden tot het besef dat ik daar effectief was. Ik woonde en leefde daar zonder mijn adoptieouders, nog vóór hen.

Eén beeld bestaat uit mijn biologische zus, nog een paar kinderen en ik die op het dak staan van een leem gebouw. Het dak is plat en er staan tafel en stoelen op. Ik vertelde dit aan mijn zus en zij zei dat dit het huis van onze nonkel was. Die nonkel heeft twee zonen en wij woonden er drie maanden nadat onze biologische moeder wegging.

Een ander beeld is van mijn biologische vader en ik in de bergen met een auto. De auto zat vast, want we moesten een stuk te voet. Ik kreeg een angstig gevoel bij dat beeld, maar het bleek te kloppen. Toen mijn adoptieouders mij kwamen halen, moesten mijn biologische vader en ik naar een bergdorp waar

je alleen naartoe kon vliegen met een rammelig vliegtuigje voor maximum 10 personen. De heenvlucht was zo turbulent dat ik daar de schrik heb gepakt, waardoor we voor de terugrit naar Kathmandu een auto met chauffeur namen. Dat was langs de bergflanken zonder echte wegen en dus best gevaarlijk.

Het derde beeld blijft voorlopig onverklaard. Het klinkt nogal idyllisch, maar dat beeld bestaat uit een veld met in het midden een hutje op palen of een soort verhoog. En ik ben daar met een vrouw. Mocht ik er zelf een verhaal bij verzinnen, is die vrouw mijn biologische moeder, maar voor hetzelfde geld is het iemand anders of is het zelfs geen echte herinnering. Dat weet ik niet. Het is een vaag ding in mijn hoofd en ik vrees dat dat nooit zal verklaard worden.

“Mijn biologische moeder is een ontbrekend puzzelstuk waarover niemand iets kwijt wil”

Mijn adoptie was open in die zin dat mijn adoptieouders daar open over waren, niet in de zin van mijn biologische moeder. Zij leeft blijkbaar nog, maar niemand wil over haar praten. Dat is een zwart gat, een ontbrekend puzzelstuk in mijn verhaal.

Mijn biologische vader hertrouwde na mijn adoptie. Iedereen beschouwt zijn nieuwe vrouw als mijn biologische moeder, terwijl dat niet zo is. Zijzelf verzint ook verhaaltjes over mij van ‘jij als baby dit en jij als baby dat’, maar zij was er toen niet. Het is dus

open langs de kant van mijn adoptieouders, maar niet langs de kant van mijn biologische familie.

In mijn dossier staat er weinig over mijn familie in Nepal. Ik heb maar een paar documenten en daarin staat de naam van mijn vader en het feit dat hij mij met toestemming laat adopteren. Er staat ook een vrouwen naam in, waardoor ik even in shock was toen ik mijn dossier enkele jaren geleden voor het eerst las. Ik dacht dat het de naam was van mijn biologische moeder en dat ik haar naam dus al tijd al had. Maar ik checkte het af bij mijn neef die iets of wat openstaat om daarover met mij te communiceren. Hij zegt dat mijn biologische moeder helemaal niet zo heet en gaf me haar voornaam. Ik was blij om eindelijk de naam van mijn biologische moeder te kennen, maar weet nog steeds niet wie de vrouw is die mijn dossier heeft ondertekend.

Verder staat er in mijn dossier dat ik geadopteerd ben vanwege armoede. Er was amper geld om mijn drie jaar oudere zus naar school te sturen en ik zou een straatkind geworden zijn.

Nadat ik ben geadopteerd, klom mijn familie omhoog op de sociale ladder. Mijn vader hertrouwde met een vrouw uit een degelijke familie en vond een job. Samen bouwden ze een huis, waarvan ze ook delen verhuren. Mijn zus behaalde een diploma, mede dankzij de financiële steun van mijn adoptieouders.

“We hadden echt genoten van het samenzijn, zeker van de momenten

met de neven en nichten”

Toen wij de eerste keer teruggingen naar Nepal, had ik amper tijd om te bekomen van het feit dat ik terug in Nepal was. Mijn biologische familie kwam vrij snel naar het hotel en in de lobby zag ik hen voor het eerst terug.

De dagen erna kwamen zij opnieuw langs of gingen wij bij hen op bezoek. Daarna stelden ze voor om een nacht bij hen te logeren, wat we deden, en mijn zus bleef ook eens slapen in het hotel. Mijn zus en ik konden slechts gebrekkig met elkaar communiceren in het Engels, maar het was tof om elkaar gewoon te leren kennen in het zijn en doen. We zagen elkaar niet elke dag, maar zeker om de twee dagen.

Bij het afscheid was ik heel emotioneel, maar op dat moment kon ik daar geen woorden aan geven. Ik kende hen nog niet helemaal, maar had hen een beetje leren kennen. En dat was tof, maar ook te kort. We hadden echt genoten van het samenzijn, zeker van de momenten met de neven en nichten. Ik ging naar Nepal met de gedachte dat ik een vader en een zus had. Plots was er een hele familie van nonkels, tantes, neven en nichten die zich mij herinnerden, terwijl ik zelf niemand herkende.

“Omwille van de taalbarrière liep het contact ook na mijn adoptie via die contactpersoon”

Toen mijn adoptieouders mij adopteerden, ontmoetten ze mijn biologische vader, zus en enkele

vriendjes waarmee ik speelde, maar geen andere familieleden. Mijn biologische vader en zus spraken geen Engels op dat moment, dus het contact verliep via een contactpersoon: een Nepalese vrouw die instond voor adopties in Nepal.

Omwille van de taalbarrière liep het contact ook na mijn adoptie via die contactpersoon. In het begin was dat enkel tussen mijn adoptieouders en mijn biologische vader. Mijn adoptieouders schreven een brief in het Engels, stuurden die naar de contactpersoon, zij vertaalde het voor mij biologische vader en schreef een brief in het Engels terug.

Mijn ouders schreven wat ik later wilde worden of hoe mijn punten waren op school. En mijn biologische vader schreef dat ze goed voor mij moesten zorgen en dat hij hen heel dankbaar was. Ook schreef hij dat het hindoeïstisch geloof voor hem belangrijk was, maar uiteindelijk voedden mijn ouders me christelijk op. Eens om de twee jaar ongeveer was er contact, maar dat ging nooit over emotionele of diepgaande zaken of over adoptie in het algemeen.

“De keren dat er contact was, was dat vooral om even te verbinden over de werelddelen heen”

Rond de periode dat we teruggingen naar Nepal, vroeg mama of ik de brieven zelf wilde schrijven. Mijn ouders hadden contact gehouden, maar nu ik ouder was en zelf Engels kon, was het aan mij om dat al dan niet te onderhouden. Omdat mijn Nepalese zus ondertussen een beetje

Engels kon en Facebook had, besloot ik contact te houden met haar en ook met een aantal neven die ik ontmoette tijdens de terugreis.

Veel meer dan af en toe een 'Hi, how are you?' en 'I am fine and you?' was dat niet. De keren dat er contact was, was dat vooral om even te verbinden over de werelddelen heen, denk ik. Zo voelen van: hey, we zijn er nog alletwee, we zijn met totaal andere dingen bezig, maar we zijn er wel. Meer was er op dat moment niet nodig.

“Ik had het Nepalese gedeelte laten aanwezig zijn, maar er nooit verbinding mee gezocht”

Achteraf bekeken, was ik op dat moment misschien ook een beetje in de war. Ik was 16, 17 jaar en me heel bewust van hoe ik eruitzag. Ik was bezig met mijn vrienden en hoe ik in de groep lag. Ik wou het Nepalese gedeelte geen aandacht geven. Dat paste niet bij mijn idee van mooi, leuk en populair zijn. Totaal niet. Al die onzekerheden zorgden ervoor dat ik er niet bij wou stilstaan.

Pas een paar jaar later begon ik dat deel van mezelf te accepteren. Ik had het laten aanwezig zijn, maar er nooit verbinding mee gezocht. En zo kwam ik in mijn twintiger jaren in een rush. Ik begon te lezen, wisselde uit met een jeugdvriend die ook uit Nepal geadopteerd was en kwam in contact met andere geadopteerden.

Op een bepaald moment kreeg ik echt de drang om naar Nepal te gaan. Ik zei tegen mijn lief: “Ik moet nu naar

Nepal, laten we daar naartoe gaan!” En hij was helemaal fan. Ik werkte toen bij de Dienst voor Maatschappelijk Onderzoek die de screening doet van kandidaat-adoptieouders en dat versterkte het verlangen om te graven in mijn eigen verhaal.

“Ik wou alles wat ik niet wist ineens wel weten”

In 2019 (toen was ik 27) vertrokken we voor een maand. De voorbereidingen waren megastresserend voor mij. De vorige keer had ik alles ondergaan en er naar mijn gevoel niet alles uitgehaald. Daarom was ik nu heel bewust bezig met voorbereiden en nadenken wat ik wilde bereiken. Maar terwijl ik dat deed, besepte ik steeds meer dat ik niets wist, ook al was ik daar geweest.

Ik wist dat mijn vader en biologische zus er waren en dat zij een nieuw gezin hadden, maar ik wist niets over mijn adoptie. Of het waarom. Of mijn biologische moeder. Dat zorgde voor stress. Het was alsof mijn leven pas begon vanaf mijn vierde. Ik ben dan geadopteerd en vanaf dan weet ik wat zij deden in hun leven in Nepal, maar wat er daarvoor gebeurde, is een blinde vlek.

Ik had veel stress en kreeg een maagontsteking, maar ik deed toch verder. Ik wou snel gaan, mijn schade inhalen en alles wat ik niet wist ineens wel weten. Ik vertelde mijn biologische familie dat ik kwam. Mijn zus had een kindje gekregen, dus ik was superblij dat ik er kort na de bevalling zou zijn. En dan ben ik met

heel veel verwachtingen en ideeën naar daar gegaan.

“Door hun dagelijks leven te zien en volgen, hoopte ik met hen te connecteren”

We logeerden vijf dagen in het huis van mijn biologische vader, zijn nieuwe vrouw en hun zoon. Die zoon, mijn halfbroer, ontmoette ik al toen ik vijftien was, maar hij was toen nog heel jong. Ondertussen was hij twintig. Hij kon wat Engels en vertaalde voor ons.

Bij mijn biologische familie logeren was hét plan om meer te weten te komen over mijn verleden. Ik hoopte met hen te kunnen connecteren en een gevoel van herkenning van familieband te ontwikkelen, wat zou helpen om een dieper gesprek te voeren. Vlakaf de vraag stellen ging niet, maar als ik daar een week was en we leerden elkaar beter kennen, zou er misschien veiligheid ontstaan om het daarover te hebben.

In werkelijkheid ging het niet zo. Al mijn vragen werden afgeblokt. ‘Je moet geen vragen stellen over vroeger.’ ‘Dat doet er niet meer toe.’ ‘Dit is je mama.’ Ik werd telkens teruggeduwd. Ze zeiden nooit expliciet dat ze er niet over wilden praten, maar het was op andere manieren duidelijk dat dat niet kon. Zo wees mij biologische vader naar zijn vrouw en zei hij dat dat mijn mama was. Dan dacht ik: maar jij durft! Hij weet dat ik weet dat dat niet zo is en iedereen die op dat moment in de kamer was, wist het ook. Toch deed iedereen alsof zij mijn

moeder was. Ik kwam met meer vragen terug dan toen ik naar daar ging.

“Mijn zus begreep het, maar het is niet dat zij daarin troost bood”

Ik zag mijn zus maar twee keer tijdens die reis. Haar pasgeboren kindje had zorgen nodig en zij moest daardoor vaak naar het ziekenhuis. Ik stuurde haar wel via Messenger dat ik het moeilijk had en meer wilde weten over mijn eerste vier jaar, maar dat niemand bereid was om daarover te praten. Zij antwoordde dat ze het begreep en dat ik maar moest sturen als ik er nood aan had, maar dat was het. Het is niet dat zij daarin troost bood.

Respect naar de ouders toe is belangrijk in Nepal. Daarnaast is scheiden er een taboe, dus ze communiceren daar niet over. Hoe minder mensen het weten, hoe beter. Mijn zus spreekt ook niet over de periode ervoor. Omdat ze niet kan, of wil, of mag. Ik weet het niet, maar ik deed al verschillende pogingen om iets uit haar te krijgen en dat lukte niet. Ze zegt dat ze nooit over onze biologische moeder sprak met onze vader. Zijn nieuwe vrouw spreekt ze aan als moeder.

“Ik had geen zin om het uit te leggen, want ik had niet het gevoel dat dat kon”

Mijn biologische familie was heel gastvrij. Ik wilde hen niet kwetsen of beledigen, dus ik probeerde niet te laten zien hoe moeilijk ik het had. Als mijn vriend en ik 's avonds alleen

waren, kon ik de tranen wel laten vloeien. Het was echt heel moeilijk voor mij. Mijn week daar was zo teleurstellend. Ik had veel te veel verwacht.

Wat ik heel moeilijk vond, was dat mijn vader geen Engels kon en ik geen Nepalees. En zij verweten mij dat ik geen Nepalees kon. Ze vonden dat raar, terwijl ik dacht: dat is logisch als je geadopteerd bent. Zij namen het woord 'adoptie' ook nooit in de mond. Zij zeiden altijd dat ik in België had gestudeerd en wilden mijn identiteitskaart aanvragen in het Nepalees. Voor hen was adoptie precies iets tijdelijks, terwijl dat niet het idee van adoptie is. Maar ik had ook geen zin om hen dat uit te leggen, want ik had niet het gevoel dat dat kon. En zo is er veel in de kast gebeven.

Voor ik terugging naar Nepal schreef ik een redelijk emotionele brief aan mijn vader. Ik liet die in België vertalen door een meisje dat Nepalees sprak en wou de brief aan mijn vader geven als ik Nepal was. Dat heb ik nooit gedaan. Er was geen ruimte voor diepgaande of emotionele gesprekken. De emotielaag werd nog niet eens aangeraakt, dus ik kon niet afkomen met zo'n brief. Dat zou niet gewerkt hebben. Ik liet het zo en nam die brief terug mee naar huis.

“Dat is óók deel van mijn geboorteland”

Na die week zijn mijn vriend en ik gaan rondtrekken. Hoewel we dagelijks berichtjes kregen, was het

familiegedeelte dan even afgesloten. Acht dagen lang wandelden mijn vriend en ik met een gids in het Himalayagebergte. De focus lag op de natuur en de fysieke uitdaging in plaats van de onbeantwoorde vragen en het emotionele. Dat deed deugd, ik had dat echt nodig. Letterlijk en figuurlijk was dat het hoogtepunt van onze reis.

In de stad moest ik voortdurend uitleggen wie ik was, vanwaar ik kwam en waarom ik geen Nepalees kon, dus die trekking bracht ook op dat vlak rust. De gids vertelde over de cultuur, de gewoontes, de bergdorpjes en wat er daar allemaal was, Nepalese muziek ... Ook dat is deel van mijn geboorteland.

“Doordat mijn neef iets of wat begrip toonde, zag ik een opening”

Er is een neef die even oud is als ik. Hij studeerde in India. Het cultuurverschil voelt bij hem iets kleiner aan dan bij mijn traditionele gezinsleden. Na mijn terugreis vroeg hij via Facebook wanneer ik nog eens terugkwam. Hij zei dat ik dan opnieuw kon blijven logeren. Ik heb dan heel eerlijk verteld dat ik mij die week niet zo goed voelde, waardoor ik dat niet meteen nog eens wou doen. En hij snapte dat wel.

Doordat hij iets of wat begrip toonde, zag ik een opening. Ik vertelde hem dat ik niets weet van voor mijn vier jaar, maar dat ik dat wel graag zou willen. Daarop begon hij informatie te geven. Hij zei dat mijn biologische moeder geen goede vrouw was, dat zij ons mishandelde. Daarnaast zocht

hij tussen oude foto's naar een foto van haar en bezorgde hij die aan mij. Ik sta ook op die foto, dus het zou kunnen dat zij effectief mijn moeder is, maar ik bescherm mezelf door er niet volledig in mee te gaan.

Ik moet ook maar aannemen dat zijn informatie klopt, maar ik weet het niet zeker. Bovendien communiceren we in gebrekkig Engels, dus misschien zijn bepaalde woorden niet altijd de juiste om iets te benoemen. Alleszins ben ik heel blij dat mijn neef iets heeft gezegd en mijn vragen niet afblokte.

“Zij is mijn zus en ik hoorde haar op mijn verjaardag, dat besef is fijn”

Op mijn voorbije verjaardag belde ik mijn zus via Messenger. Het was de eerste keer dat ik dat durfde, maar ik dacht: waarom niet, ik doe dat gewoon! We hadden dat in al die jaren nooit gedaan terwijl dat wel kon. Mijn zus was mega-enthousiast om mij te zien. Haar kindje was erbij, dus die zag ik ook. Het was niet de typische 'hello, how are you?' conversatie, maar meer een gesprek onder vriendinnen. Ook al duurde het maar een kwartiertje, het besef dat ik mijn zus hoorde op mijn verjaardag was heel fijn.

Mijn halfbroer hoor ik weinig. Hij denkt dat hij mijn volle broer is en kent het verhaal van ervoor niet. Ik mag daarover ook niets zeggen tegen hem. Dat vind ik wel heel veel gevraagd. Sinds ik er in 2019 ben geweest, let ik erop om hem af en toe een berichtje te sturen, want hij heeft nooit begrepen waarom ik geen

contact zoekt. Maar voor mij is onze band niet dezelfde als die met mijn zus. Ik heb hem ervoor nooit gekend en hij weet nog minder dan ik.

Met mijn biologische vader heb ik geen contact, omdat we geen gemeenschappelijke taal hebben. Zijn vrouw stuurt heel af en toe een smiley of hartje via Messenger. Ik vind dat heel erg van mezelf, maar dat irriteert me. Ik heb niets met die vrouw. Op zich doet zij niets mis en is ze heel vriendelijk, maar ik kan er niet tegen dat zij aan iedereen laat uitschijnen dat zij mijn moeder is. Soms antwoord ik, soms neger ik haar. Dat is misschien hard, maar ik heb geen nood aan contact met haar. Door de taalbarrière kunnen we ook niet echt communiceren, dus het heeft weinig zin.

“Het is ergens gemakkelijk om het op een cultuurverschil te steken”

Ik heb mijn vader nooit vlakaf gevraagd om mij te vertellen wie mijn biologische moeder is, waar ze is en waarom ze wegging. Ik heb al gedacht om de volgende keer een tolk mee te nemen, maar ik weet niet of het me verder zal brengen. Zal een tolk begrijpen waarom ik het wil weten? Het is een delicaat thema en respect voor de ouders is erg aanwezig, dus als mijn vader 'nee' zegt, dan weet ik niet in hoeverre een tolk zal willen aandringen.

Het is ergens gemakkelijk om het op een cultuurverschil te steken. Dan kan ik er weinig aan doen en moet ik het accepteren. Maar er is ook een verschil tussen traditionele en minder

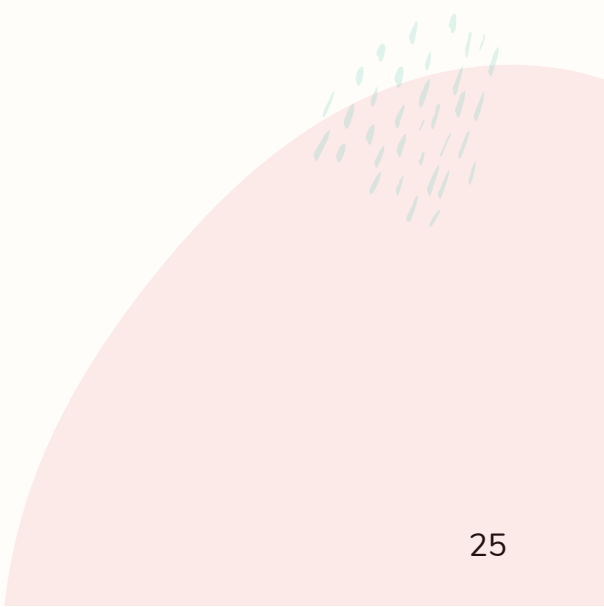
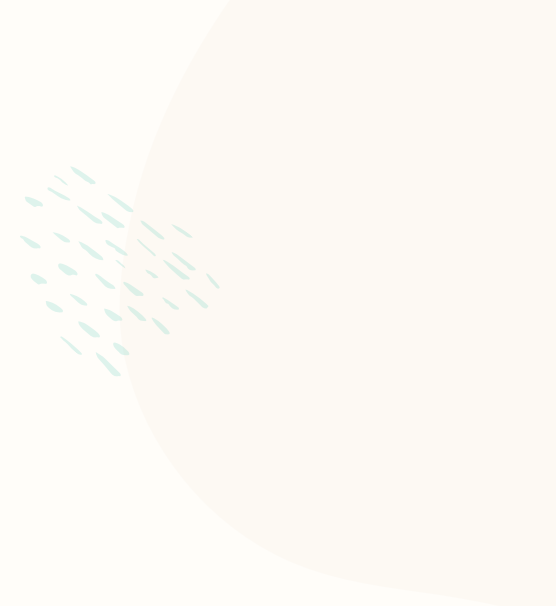
traditionele gezinnen. Ik sprak tijdens mijn reis met de biologische vader van een vriendin in België die ook geadopteerd werd uit Nepal. In tegenstelling tot mijn familie kon hij wel praten over adoptie en hoe het moet zijn om in België op te groeien.

Ik wil de waarden en normen van mijn familie niet door elkaar halen. Ik wil hen niet de indruk geven dat ik beter weet hoe ze iets moeten aanpakken. Aan mijn zus vertelde ik al dat ik nood heb aan meer informatie, maar dat werkte niet, dus ik weet niet hoe ik het dan wel moet verwoorden.

“Ik wil contact blijven houden”

We zijn nu drie jaar verder en ik heb precies nog niet veel meer bereikt dan toen. Ik wil heel graag binnenkort nog eens terug gaan. Ik ga geen week meer bij hen blijven logeren, maar ik wil hen wel zien en contact blijven houden. Vooral met mijn zus en neef. Zij staan het dichtst bij mij en zijn ook de enige twee familieleden aan wie ik heb geuit waar ik mee zit. Ik wil de kans om ooit het breder plaatje te krijgen niet doen verdwijnen.

Daarnaast kreeg ik de optie van mijn adoptieouders om in contact te blijven met mijn biologische familie. Zonder te oordelen over de keuze van andere geadopteerden, vind ik dat ik daarvan gebruik moet maken. Al is het vaak moeilijk, confronterend en emotioneel niet zo gezond. Het is familie, het is een deel van wie ik ben en dat deel kan en wil ik niet zomaar negeren.

DEBORA

**54 jaar | °België | medeoprichter binnenlandsgeadopteerd.be |
getuigenis Het Gevoel Geadopteerd | lid stuurgroep
Afstammingscentrum | lid Raad van Bestuur Adoptiehuis**

“Vanaf midden september zijn er veel foto's van mij”

Ik ben geboren op 25 juli 1967 in Mortsel. De eerste foto die ik van mezelf heb, dateert van mijn thuiskomst in de tweede week van september van dat jaar. Vanaf dan zijn er veel foto's van mij. De zeven weken ervoor lag ik in het ziekenhuis van Mortsel. Of dat vermoed ik toch. Over die periode weet ik niets.

Ik groeide op in een zeer gewoon, middenklasse milieu in Diest als enig kind. Mijn mama was onderwijzeres, mijn papa bediende op het stadshuis. Ik kreeg een degelijke opvoeding met aandacht voor tact, beleefdheid en respect voor alle levende wezens. We hadden het niet breed, maar ik kwam niets tekort. Van kleins af aan mocht ik veel doen: tekenschool, turnkring, volleybal, tennis, muziek-school, dictie. Ik kon zo ontdekken wat me energie gaf en wat ik niet graag deed. Daar ben ik mijn ouders dankbaar voor. Eén keer per jaar gingen we naar de Ardennen of de zee. Heel klassiek.

"Adoptie was heel ons leven het grote taboe"

Op mijn veertiende vertelden mijn ouders dat ik geadopteerd was. Het was een heel kort gesprek. Ik was

compleet overdonderd. Op tien minuten tijd stortte mijn wereld in. Ik ben naar mijn kamer gelopen om in stilte in mijn bed te wenen en dat was het. Nadien is er nooit meer over gepraat. Adoptie was heel ons leven het grote taboe. Het was de grote olifant in de kamer.

Na deze impactvolle mededeling voelde ik me dom dat ik het niet eerder had gezien. Mijn adoptie-ouders hadden gitzwart haar en felblauwe ogen, terwijl ik blond haar en groenbruine ogen heb. Zij waren a-sportief, heel gestructureerd en sterk administratief, terwijl ik sportief, creatief en soms complete chaos ben. Sociale contacten waren erg belangrijk voor me, maar er kwam bij ons zelden iemand op bezoek. Ik begrijp nu dat mama me een beetje afschermde en me graag voor zichzelf had, maar ik moest volk rondom me hebben.

“Ik denk dat mama schrik had dat ze mij zou kwijtraken”

Mijn adoptiemama werd op haar veertiende wees. Ze was nadien deels op internaat en deels door oubollige, heel conservatieve tantes opgevoed. Ondanks dat ze superkatholiek was en nooit over adoptie sprak, was mama best progressief. Als je destijds trouwde,

stopte je met werken en werd je huisvrouw, maar mijn mama bleef lesgeven. Zij voedde mij op met het idee: zorg ervoor dat je je onafhankelijkheid hebt in het leven. Daar ben ik blij om en ik geef die boodschap door aan mijn kinderen. Diest was toen al een multiculturele stad en mama ging bij Turkse en Marokkaanse families aankloppen om hen te motiveren hun kinderen naar de kleuterklas te sturen. Zij zag doodgraag kindjes, dat weet ik. Ze deed niets liever dan in het eerste studiejaar staan en die kleine pagadders leren lezen en schrijven.

Ik denk dat mijn mama niet over de adoptie wou praten, omdat ze zelf geen band meer had met haar ouders. Zij waren overleden en mama wilde mij zeker ook niet kwijt. Aan niets of niemand. Uit schrik dat ik terug afgenomen zou worden.

“Op de dag dat de bevalling was uitgerekend, gebeurde er niets”

Er was een hele periode waar ik niet met adoptie bezig was. Ik ging studeren aan de unief en op die leeftijd veranderde er veel: liefjes, eerste job, eerste appartementje, tweede appartementje, een huis kopen ... Toen ik dertig was, werd ik voor het eerst zwanger. Mijn man wou al enkele jaren aan kinderen beginnen, maar ik voelde me daar niet eerder klaar voor: angst om zwanger te worden, een baby in mijn buik te dragen die er dan uit moest, zat er diep in. Nu denk ik dat dit misschien wel een doorgegeven trauma was dat ik onbewust doormaakte.

Ik had een zeer vlotte zwangerschap. Alles liep perfect. Alleen op de dag dat de bevalling was uitgerekend, gebeurde er niets. Ik ging bijna twee weken over tijd. Ik denk dat ook dat psychologisch was.

Enkele dagen na de bevalling is het normaal dat je de ‘babyblues’ hebt en veel weent. Ik had dat ook, maar twee maanden later was ik nog altijd aan het wenen.

Het duurde even vooraleer ik een psycholoog vond waarmee het klikte. Hij raadde me aan om op zoek te gaan naar mijn roots. We dachten, zoals veel mensen denken, dat die zoektocht wel zou meevallen, omdat ik in België geadopteerd was.

“Plots kreeg ik telefoon van de adoptiedienst met de vraag of ik kon gaan zitten”

Op mijn geboorteakte stond de naam van mijn biologische moeder en haar toenmalige adres. Via telefoonboeken had ik al het een en ander opgezocht. Gelukkig voelde ik intuïtief aan dat het niet verstandig zou zijn om zelf initiatief tot contact te nemen en liet ik dat door de adoptiedienst doen.

De adoptiedienst verstuurde mijn biologische moeder een standaard-brief. Daarin werd verwezen naar een vriendin die na zoveel jaar contact wilde opnemen. Een partner of familielid die niet op de hoogte was, kon er niets uit afleiden, maar op basis van de data zou zij wel weten over wie het ging.

Er kwam geen reactie, dus ongeveer

drie maanden later verstuurde de adoptiedienst dezelfde brief, ditmaal aangetekend. Dat was toen de geijkte methode. Plots kreeg ik telefoon van de adoptiedienst. De medewerker vroeg of ik kon gaan zitten. Toen wist ik al dat het geen goed nieuws zou zijn.

Blijkbaar had er nog nooit iemand zo woest gereageerd als mijn moeder. Ze had gezegd: “Ik heb haar afge- staan, ik heb haar moeten afstaan en ik wil nooit nog iets met haar te maken hebben.” Verder wou ze niets vertellen.

“Ik vond een verzegelde enveloppe en dacht: nu ga ik het vinden!”

In de jaren nadien zocht ik op eigen houtje naar meer informatie. Soms intensief, soms eerder passief. Het was nooit een continue zoektocht.

In 2010 is mijn papa overleden en in 2013 mijn mama. Toen ik het appartement van mama leegmaakte, vond ik een dikke enveloppe, afgestempeld en verzegeld. Ik dacht: nu ga ik het vinden! Ik liet die enveloppe enkele dagen onaange- roerd, want het was te emotioneel om meteen te bekijken: zou hier alle informatie instaan die ik zocht? Ik moest het even laten bezinken.

Ik wilde namelijk weten of mijn moeder getekend had voor de afstand, of ik broers of zussen had, wie mijn vader was ... Maar de enveloppe bevatte enkel mijn geboorteakte, een document van de familieraad, gerechtspapieren, een kopij van de adoptie in het staatsblad

en de aankondiging daarvan. Er zat niets persoonlijks in: geen brief van mijn biologische mama, geen foto. Niets, niets, niets.

“Het was zeventien jaar later, dus er kon veel gebeurd zijn”

Intussen had ik een andere psycholoog. Zij begeleidde me om opnieuw via de adoptiedienst contact te zoeken met mijn moeder. Het was zeventien jaar later, dus er kon veel gebeurd zijn.

Dezelfde procedure werd gehanteerd en mijn biologische moeder reageerde op dezelfde manier: gewone brief, niets, aangetekend schrijven, woeste reactie. Ik was nu voorbereid en had een lange en korte vragenlijst opgesteld voor haar. Ze wou nadenken over de korte lijst en antwoordde uiteindelijk op enkele vragen, maar dat hield niet veel in. Intussen weet ik ook dat het weinige dat ze deelde leugens waren.

“Aan mijn broer stelde ik de vraag of hij kon achterhalen wie mijn vader was”

Ik ging verder op zoek. Iemand die erg vertrouwd was met online zoektochten vond stambomen met mijn moeders naam op. Ik bleek nog een broer en zus te hebben. Met mijn man en dochter zocht ik heel intens naar hen. Ik heb mijn broer en zus toen één keer samen ontmoet. Het was niet de hereniging waarop ik hoopte.

Een half jaar na die eerste ontmoeting stelde ik mijn broer de vraag of

hij kon achterhalen wie mijn vader was. Nog eens een half jaar later namen we opnieuw contact op. Mijn broer vertelde dat ze hun ouders, die ondertussen al lang gescheiden waren, hadden aangesproken. Zij hadden bevestigd dat wij drieën dezelfde vader hadden.

Mijn moeder is toen heel kwaad geworden. Een advocaat stuurde een brief naar de adoptiedienst met de mededeling dat juridische stappen zouden ondernomen worden als ik nog contact zou opnemen met 'haar' kinderen. Hoewel ik wist dat ze geen juridische grond had om op te staan, kwam dat emotioneel hard binnen. Het feit dat mijn biologische mama zo'n dreigement aan mij - toch ook één van 'haar' kinderen - uitte, deed pijn. Ik heb daar echt van afgezien.

“Ik hoef geen cadeau, maar ik zou graag willen dat je een DNA-test doet”

Ik wou mijn vader graag ontmoeten. Hij moest erover nadenken, maar uiteindelijk zagen we elkaar voor het eerst op 23 december 2014. Dat was mijn kerstcadeau. Ik zal het altijd onthouden. Voortaan viel Kerstmis voor mij op 23 december in plaats van 25 december.

We hadden een heel fijn eerste gesprek en bleven elkaar zien. Maandelijks gingen we iets eten. Dat was altijd gezellig. Toen ik in 2018 jarig was, zei ik hem: “Ik hoef geen cadeau, maar ik zou graag willen dat je een DNA-test doet.” Ik twijfelde er niet aan dat ik zijn dochter was, maar ik wou het formaliseren, ook een

bewijs op papier zien dat hij mijn vader was.

Het antwoord was niet wat ik verwacht had. Hij had me altijd heel erg geapprecieerd en gewaardeerd, erkend en herkend, maar onder invloed van zijn omgeving ging het plots over een mogelijke erfenis. Het was pijnlijk dat plots geld en erfenissen ter sprake kwamen, maar ik wist dat ik geen enkel recht had omwille van mijn volle adoptie. En ik had trouwens ook geen interesse in een erfenis of wat dan ook. Voor mij telde alleen de emotionele band, niet de materiële relatie. Eens heel die erfeniskwestie juridisch uitgeklaard was en hij voldoende zekerheid had dat ik geen aanspraak kon maken op een erfenis, deed hij een DNA-test via MyHeritage.

“Uiteindelijk zoek je naar herkenningspunten, denk ik”

Uit de test bleek dat wij 0,0 DNA deelden. Ik dacht: er is een fout gebeurd, dit is een goedkope, commerciële test. Om er zeker van te zijn dat mijn staal niet verwisseld was, kreeg ik de zus van mijn biologische moeder zo ver om ook een test te doen. Ik overdonderde haar waarschijnlijk met mijn vraag, maar met haar had ik wel een match en ook met mijn eigen zoon.

Ik bleef twijfelen aan die commerciële testen. Ik praatte er lang over met mijn man. Uiteindelijk betaalde ik 850 euro voor een DNA-test in een academisch ziekenhuis. Die test bevestigde dat we geen familie waren: 0,0% kans. Toen moesten we

het wel geloven.

Voor mijn zogenaamde vader was dat ook verschrikkelijk. We hadden inmiddels een band opgebouwd en hij twijfelde er niet aan dat ik zijn dochter was. Ik heb nog steeds contact met hem. Als hij mijn vader was geweest, was het goed gekomen.

Ik hoor geadopteerden regelmatig zeggen dat ze geen DNA-test moeten doen, want dat de uiterlijke kenmerken duidelijk zeggen dat ze familie zijn. Daar zou ik mee opletten. Uiteindelijk zoek je naar herkenningspunten, denk ik. Wij zagen ook dingen, wij dachten ook dat het niet anders kon. Vandaar de grote twijfel en de tweede test.

“Totaal onverwacht kreeg ik van mijn biologische moeder het bericht dat ze mij wou zien”

We wilden mijn broer en zus - halfjes vanaf nu - persoonlijk op de hoogte brengen, maar zij wilden geen nieuwe ontmoeting, dus ik schreef hun een e-mail. Mijn biologische moeder zette ik in cc. Totaal onverwacht kreeg ik van haar het bericht dat ze mij wou zien. “Nu ga je het eindelijk weten”, zei iedereen, maar zelf had ik dat gevoel niet. Toen ik haar zag, werd dat bevestigd.

Mijn biologische moeder keek door mij, niet naar mij. Ze lachte niet en stelde mij geen enkele vraag, toonde geen enkele interesse in mij of ‘haar’ kleinkinderen. Ik ben een gevoelig type en durf emotioneel te reageren, maar ik bleef superkalm. Ik heb geen

één woord luider gezegd dan het ander en ik heb toen niet geweend.

Mijn moeder bleef volhouden dat de DNA-resultaten fout waren en zei dat de analyse van de tests verkeerd was. Ze bleef liegen, bijvoorbeeld over het feit dat ze nooit geweten had of ik een jongen of een meisje was, terwijl ze wel degelijk aan andere mensen verteld had dat ze een meisje had gekregen. En zo nog een hele resem andere feiten, waarvan ik pertinent wist dat ze niet waar waren.

Het was niet de bedoeling van het gesprek geweest om nog meer leugens te horen. Ik sprak haar aan met mevrouw en beëindigde het gesprek. Waar ik die kracht vandaan haalde, weet ik nog altijd niet. Maar deze ene afspraak gaf me wel rust in mijn wens om contact te hebben met mijn moeder.

“De foto waar ik zocht naar mijn biologische vader ging viraal”

Eind 2019 plaatste ik op Facebook een foto van mezelf waarin ik een boodschap vasthield: ‘Ik ben geboren als Lydia Moyaert op 25/07/’67 in Mortsel. Ik zoek mijn biologische vader.’ Die foto ging viraal. Er kwamen drie tips uit: drie namen van mannen. De eerste tip liep dood, maar de tweede tip was heel snel bingo.

Mijn biologische vader bleek overleden te zijn in 2015. Toen het tot me doordrong dat mijn eerder gevonden ‘zogenaamde’ vader niet mijn papa was, had ik het voor gevoel

dat mijn echte biologische papa dan niet meer zou leven. Het bleek waar te zijn. Toen ik ontdekte wie hij was, was de euforie dat ik hem eindelijk gevonden had groter dan de teleurstelling dat hij overleden was. Nadien kwam de pijn wel. Hij werd uitgestrooid, dus er is geen graf, helemaal niets. Ik kan geen afscheid nemen.

Mijn vader bleek twee zonen te hebben, halfbroers van mij. Zij waren ook overleden. Ik kwam in contact met de weduwe van één van hen, een heel lieve mevrouw. Zij bezorgde mij vele foto's en verhalen over mijn vader. Alles wat ik nog over hem kan vinden, is zeer welkom. Van de weduwe kreeg ik een brievenopener met de naam van het transportbedrijf van mijn biologische vader. Objectief gezien is het niets waard, maar voor mij is het een relikwie.

Mijn vader was een succesvol, internationaal ondernemer. Ik heb foto's van hem waar hij contracten ondertekent in Saudi-Arabië en Dubai. Vaak veronderstelt men dat je biologische familie arm was en je adoptiegezin rijk, maar bij mij was dat niet het geval. Ik wil dat wel eens doorprikken.

“Er was nog een buitenechtelijk kind was: een zoon”

De weduwe van mijn halfbroer vertelde me dat er nog een buitenechtelijk kind was: een zoon. Zij gaf me zijn naam. Toen ik 's nachts in bed lag, dacht ik plots aan een onverklaarde DNA-match die ik had met een jonge Franstalige vrouw

waar ik totaal niet van wist hoe ze gelinkt kon zijn met mij. Dat was heel speciaal: we waren genetisch overduidelijk familie, maar wisten niet op welke manier. Elk spoor van stambomen liep dood. Ik herinnerde me dat haar vader dezelfde voornaam had, dus ik vroeg haar om zijn volledige naam. Haar papa bleek mijn halfbroer te zijn. En ik kende hem.

Ik krijg er nog altijd kippenvel van als ik eraan denk: mijn halfbroer was een vroegere collega van mij. We werkten op een andere locatie, maar zaten allebei in het management. Elk jaar gingen wij drie dagen op managementmeeting en dat eindigde met een party. Ik heb nog met hem gedanst. Ik zat met hem in vergaderingen. Ik had de perfecte mogelijkheid om met hem te babbelen. Dat weet ik nu sinds anderhalf jaar. Hij heeft dat nooit geweten, want hij overleed in 2019.

“Dat mijn halfbroers juist ervoor gestorven zijn, vind ik heel erg”

Mijn drie halfbroers langs mijn papa's kant zijn in 2017, 2018 en 2019 overleden. Allemaal juist voor mijn Facebookpost. Dat vind ik heel erg. De weduwe zegt dat mijn halfbroer van niets wist, maar dat hij me met open armen zou hebben ontvangen. Dat doet deugd om te horen, maar het is niet hetzelfde als zelf met hem te kunnen babbelen. Dat zal nooit lukken.

Het contact met mijn halfbroer en -zus langs de kant van mijn moeder is niet zoals ik gewild had. Ook dat doet pijn. Ik heb mijn adoptieouders zo

dikwijls gevraagd om een broertje of zusje, maar heb het nooit gekregen. Dat verwijt ik hen eigenlijk wel, dat zij er nooit voor gezorgd hebben dat ik niet alleen zou zijn wanneer zij zouden sterven. Ik ben de enige overlevende Mattys. Dat snijdt. Ik kan me extreem eenzaam voelen, zowel door mijn adoptiefamilie als door mijn biologische familie.

“Zwijgen doet niet verdwijnen, het laat je alles opkroppen”

De voorbije jaren waren emotioneel heel turbulent, maar nu voel ik me in evenwicht. Ik kan het plaatsen. Helemaal rond zal de cirkel nooit zijn, denk ik. Het zal altijd een zachte worsteling blijven. Soms word ik geraakt door heel domme dingen, dan schieten de tranen in mijn ogen en dan weet ik dat het er nog zit. Het kan ineens opkomen. Vooral de pijn van de eenzaamheid en de leugens zitten er nog, maar ik heb het hoe langer hoe meer onder controle. Ik heb vooral geen verwachtingen meer, terwijl ik vroeger héél veel verwachtingen had.

De drang om mijn biologische moeder te ontmoeten is volledig weg. Daar ben ik blij om. Wat zij meemaakte, moet ongelooflijk zwaar zijn geweest, maar ze deed niets met haar trauma en dat verwijt ik haar. Zwijgen doet niet verdwijnen, het laat je alles opkroppen. Stel dat mijn moeder mij op haar sterfbed wil zien, dan weet ik niet of ik daarop zou ingaan. Hoe zij gelogen heeft, doet mij nog altijd pijn en is onacceptabel voor mij. Het vertrouwen is volledig weg. Ik denk niet dat het nog ooit hersteld kan

worden. Als ze mij had gezegd: “Kijk Debby, één gesprek krijg je, dit is de waarheid en laat me nu”, dan had ik dat zo veel meer geapprecieerd dan de jarenlange lijdensweg van ontgoochelingen die het nu is geweest.

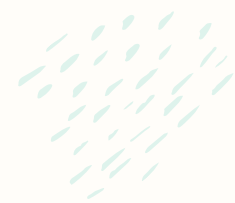
Het was een uitputtingsslag voor mijzelf, maar ook voor mijn man en kinderen. Ook zij zijn onrechtstreeks het slachtoffer van al die leugens en die moeilijke periodes. Ik hoop van harte dat mijn verhaal geboorteparents die mogelijk ook met een geheim rondlopen toch inspireert - zelfs al is het heel moeilijk en zien ze er enorm tegenop - om wat gebeurd is te durven vertellen.

“Het heeft me rust gebracht”

Men zegt dat trauma's worden doorgegeven aan het nageslacht tot iemand er doorgaat. Ik wou er doorgaan, het verwerken zodat mijn kinderen dat niet moesten doen. Binnen ons gezin zijn we altijd heel open geweest over alles wat adoptie betreft. Ik heb een heel lieve, begripvolle man die mij gedurende al die jaren heel erg steunde. Hij temperde me als ik te enthousiast was en stimuleerde me op andere momenten.

Ik ben blij dat ik heb doorgezet. Het geeft me rust. Ik ben er een beetje een beter mens van geworden. Ik zal niet snel oordelen of veroordelen, want ik weet niet wat anderen meemaakten, wat er in hun hoofd speelt. Dat is iets mooi dat ik er heb uitgehaald. Ik ben veel zachter geworden. Absoluut.

Intuïtie is niet alles en ik weet niet wat de toekomst brengt, maar ik heb het gevoel dat er ooit nog een broer of zus gaat opduiken. Een ander buitenechtelijk kind langs de kant van mijn papa. Eigenlijk hoop ik het. Iemand die leeft.

**Dank aan
Annick, Chris, Dries, Binita & Debora
om hun verhaal te delen!**

Heb je concrete zoekvragen?

Het **Afstammingscentrum** is de centrale toegangspoort voor zowel binnenlands als buitenlands geadopteerden die vragen hebben over de eigen afstamming. Ook eerste ouders en adoptieouders kunnen bij het Afstammingscentrum terecht.

Op **a-Search.be** vind je als geadopteerde jongere allerlei informatie over het online zoeken naar, contacteren van en gecontacteerd worden door je biologische familie.

Nood aan een gesprek?

Neem contact op met Steunpunt Adoptie via nazorg@steunpuntadoptie.be of praat erover met een buddy via a-buddy.be